

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/929/2015
Identifikačné číslo spisu:	7112226370
Dátum vydania rozhodnutia:	15.12.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7112226370.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobkyne L. L. bývajúcej vo Y., zastúpenej JUDr. Helenou Knopovou, advokátkou, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovaným 1/ Správe majetku Košického samosprávneho kraja, so sídlom v Košiciach, Tatranská 25, IČO: 42 093 937, 2/ Nemocnici s poliklinikou Trebišov, a.s., so sídlom v Trebišove, SNP 76, IČO: 36 597 376, zastúpenej JUDr. Máriom Keletim, advokátom, so sídlom v Hnúšti, Hlavná 36, o zvýšenie renty, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 24 C 286/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. mája 2015 sp.zn. 6 Co 161/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný 2/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I uznesením zo 6. decembra 2013 č.k. 24 C 286/2012-85 zastavil konanie o zvýšenie renty s poukazom na späťvzatie žaloby žalobkyňou (§ 96 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“). Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným v rade 1/ žalobkyňi náhradu trov konania nepriznal. Žalovaný 1/ po podaní žaloby uzatvoril s žalobkyňou mimosúdnu dohodu na základe ktorej uhradil celú žalovanú sumu aj trovy právneho zastúpenia (§ 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.). Vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ súd prvej inštancie priznal žalovanému 2/ náhradu trov konania proti žalobkyňi pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia v sume 147,09 € (v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“). V danom prípade mal za to, že žalobkyňa nedôvodne podanou žalobou zaviniła zastavenie konania (§ 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.). Súd prvej inštancie však s prihliadnutím na sociálne pomery žalobkyne a tiež na samotný dôvod uplatnenia nároku na súde (invalidná dôchodkyňa finančne odkázaná na úrazovú rentu, pozastavením vyplácania ktorej sa veľmi zhoršila jej finančná situácia) ako na dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 150 ods. 1 O.s.p.), nepovažoval za správne uložiť žalobkyňi povinnosť nahradiť trovy konania voči žalovanému 2/ v plnej výške. Dospel k záveru o potrebe náhradu trov konania znížiť na 25 % a žalovanému 2/ z tohto titulu preto priznal titulom trov

právneho zastúpenia len sumu 147,09 € (oproti uplatňovanej náhrade 588,36 €).

2. Na odvolanie žalobkyne a žalovaného 2/ proti výroku III uznesenia súdu prvej inštancie, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. mája 2015 sp.zn. 6Co/161/2014 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ tak, že žalobkyni uložil povinnosť žalovanému 2/ nahradiť trovy prvostupňového konania v sume 588,36 € pozostávajúce z trov právneho zastúpenia; žalovanému 2/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd s komplexným prihliadnutím na okolnosti spred podania žaloby považoval za vylúčené na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa z opisu skutkových okolností pred podaním žaloby (viď písomná komunikácia so žalovaným 2/) vedela, že výlučne žalovaný 1/ je pasívne vecne legitimovaným v súdnom spore o zvýšenie renty. Dokazuje to aj jej stanovisko vyjadrené v žalobe, kde uvádza, že návrh na zvýšenie renty proti žalovanému 2/ „uplatňuje len z opatrnosti“. Vedomé vedenie súdneho sporu proti subjektu, ktorý nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti podľa odvolacieho súdu použitie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. na posudzovaný prípad neumožňuje, a to ani za situácie, že žalobkyňa je existenčne odkázaná na vyplácanie spornej renty. Ani táto okolnosť žalobkyňu totiž neoprávňovala, aby svoj nárok uplatňovala proti pasívne vecne nelegitimovanému subjektu, a to ani za predpokladu, že daný subjekt v minulosti požadovanú rentu, príp. jej časť žalobkyni vyplácal. Žalobkyňa mala vedomosť, že sa tak dialo výlučne z dobrej vôle žalovaného 2/, za účelom predídania jej existenčných problémov pozastavením vyplácania renty. Z týchto dôvodov vyhodnotil odvolací súd námietky žalobkyne na aplikovanie § 150 ods. 1 O.s.p. ako nedôvodné a v zmysle § 220 O.s.p. vyhovel odvolaniu žalovaného 2/ tak, že zmenil napadnutý výrok rozhodnutia. Podľa § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému 2/. Trovy žalovaného 2/ pozostávali z trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia 4. apríla 2013 a písomné podanie na súd 24. júla 2013) po 281,84 € vrátane DPH (vychádzajúc z hodnoty 7 524,06 €) a režijný paušál 2 x 9,37 € vrátane DPH, t.j. celkom 588,36 € v zmysle citovanej vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesúhlasila so záverom súdu, že v danom prípade nie sú naplnené zákonné predpoklady pre aplikáciu ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. V nadväznosti na uvedené zopakovala, že je invalidnou dôchodkyňou, finančne odkázanou na úrazovú rentu, pričom pozastavením jej vyplácania sa jej finančná situácia zhoršila. Ďalej uviedla, že pred i po podaní žaloby prostredníctvom právnej zástupkyne jednala so žalovanými. Obaja sa však bránili, že nie sú pasívne legitimovaní. Z opatrnosti bola žalobkyňa nútená podať žalobu aj voči žalovanému 2/, keďže nevedela s určitosťou či jej pohľadávka skutočne prešla na žalovaného 1/, či tento je univerzálnym právnym nástupcom žalovaného 2/. Je síce pravdou, že dôvodom zastavenia voči žalovanému 2/ bol procesný úkon žalobkyne, avšak žaloba bola podaná dôvodne, preto správne mal odvolací súd o trovách postupovať podľa § 146 ods. 1 písm. c/ alebo § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.

4. Žalovaný 2/ v podanom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje so závermi odvolacieho súdu a zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach. Dovolanie žalobkyne označil za neprípustné a žiadal, aby bolo odmietnuté.

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O.s.p.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

8. V prejednávanej veci bolo dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v časti výroku o náhrade trov konania. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolateľka napadla dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie prvej inštancie o trovách (prvostupňového) konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

9. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalobkyňou podané dovolanie nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné. Nepřípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľov domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

; 10. Dovolanie žalobkyne by v danom prípade bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

11. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. výslovne netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

12. Dovolateľka zastúpená kvalifikovaným zástupcom v dovolaní výslovne uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (odvolaciemu súdu vyčíta, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), o taký prípad ale v danej veci nešlo, zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (v danom prípade prípadná nesprávna aplikácia § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. a § 150 ods. 1 O.s.p.) nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad vo veciach sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, sp.zn. 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 49/2012, 7 Cdo 212/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (i keby bol prípadne opodstatnený) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

13. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovení § 237 ods. 1

O.s.p. a § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.